

nen har været tidligere ude paa Landet, og hvorledes den nu er. Ifølge samme Aarvog Side 132 var Aarslønnen i 1905 for voksne Arbejdere paa egen Kost ude paa Landet 488 Kr., i 1910 var den steget til 614 Kr., i 1915 var den 722 Kr., og i 1918 var den 1.099 Kr. I 1922 havde den naaet et Beløb, som jeg nødig vil nævne, da jeg er bange for, at adskillige ærede Landbrugere her i Salen og ude i Landet vilde faa et Tilfælde, naar jeg nævnte det, men det var i hvert Fald betydelig højere. Nu er det ganske vist ikke et Tal, der gælder for hele Landet, Tallet er opgivet af Landboforeningerne, og nogle Steder er der taget større Gaarde med. Jeg skal da kun ganske simpelt sige, at i 1921 var Daglønnen omtrent dobbelt saa høj som i 1918 og mellem 4 og 5 Gange saa høj som i 1905. Jeg har taget disse Tal med, ikke fordi jeg vil drage Landarbejdernes Lønninger ind i min Beregning her, men kun fordi jeg vil paapege, hvorledes Stigningen har været ogsaa ude paa Landet.

Hvis vi nu skulde gaa ud fra den Timeløn, der var gældende i 1907, da Maksimalgrænsen var 2 Kr., og vi nu regner med en Timeløn af 142 Ø., altsaa som Gennemsnitsløn for alle voksne Kvinder og Mænd, faglærte og ikke-faglærte, skulde Maksimumsgrænsen i 1923 have været ikke 4 Kr., men 7 Kr. 10 Ø. Hvis vi endda vil nøjes med Tallene fra 1914, da Maksimalgrænsen ogsaa var 2 Kr., og da Timelønnen gennemsnitlig var 50 Ø., skulde Maksimumsgrænsen nu have været 5 Kr. 68 Ø., og den er 4 Kr. og 3 Kr. 50 Ø., henholdsvis for gifte og ugifte. Man kan da ikke staa frem og sige, at i Sammenligning med den Stigning, der har fundet Sted, er den foreslaede Nedsættelse forsvarlig og berettiget, det skylder man virkelig en Paavisning af. Nu har jeg taget Tallene frem, og hvis den ærede Ordfører for Venstre kan faa andre Tal frem, er det jo godt for ham, men det skal naturligvis være Tal, der hviler paa naturlige, paalidelige Beregninger, ikke et Skøn, men virkelige Tal. — Dette er mine, jeg har taget dem fra Statistisk Aarvog, og dem kan man ikke saadan uden videre kimse af og kaste til Side. Maksimumsgrænsen havde altsaa haft Lov til at være højere, hvis vi havde fulgt Pristallet eller Timelønningerne.

Men gaar vi nu tilbage, saa vil Resultatet, hvis vi følger Pristallet og Timelønningerne, ikke blive 2 Kr. Hvis vi nu sætter, at de Herrer Forslag gik igennem, og vi satte 3 Kr. 50 Ø. som Maksimumsgrænse, saa skulde vi, naar vi nu har en Timeløn af 142 Ø., med Timelønnen fra 1914, som var 50 Ø., være gaaet ned til 123 Ø. Og hvis vi fulgte de Herrer videre — for det er vel Hensigten, at vi skal følge Bevægelserne ogsaa nedad i Forhold til den Størrelse, der nu er paa Maksimalunderstøttelserne —, vilde vi i 1907, da vi fik Arbejdsløshedsloven, og da Maksimalgrænsen var 2 Kr., komme ned til 99 Ø. Den daværende Indenrigsminister Sigurd Berg mente jo, at man maatte sætte Maksimalgrænsen til 2 Kr. Og det gjorde man; alle var enige om, at det skulde man gøre, man skulde animere Arbejdsløshedskasserne til at anstrenge sig det mest mulige for at give Arbejderne, naar de blev arbejdsløse, den bedst mulige Understøttelse indenfor de $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen, for ikke at fremkalde den Forarmelse, som vilde være kommet, hvis vi havde skullet følge de Herrer og gaa ned til f. Eks. 99 Ø. i 1907 som Maksimalunderstøttelse.

Det er det forsvarlige og berettigede Grundlag, som den ærede Ordfører for Venstre havde for sin Tilslutning til Lovforslaget. Jeg kalder det uforsvarligt og uberettiget nu at ville gaa ind paa en Nedsættelse af Maksimalunderstøttelsen, naar man kan paavise med Tal som disse, at det er uforsvarligt og uberettiget. Men bortset fra alt det, fra, hvorledes Timelønnen er — man vil dog vel respektere Prisniveauet? Prisniveauet var 100 i 1914, i 1907 maaske 80, men i Juni 1923 204. Hvis vi altsaa følger dette Pristal ganske blindt, skulde Maksimalunderstøttelsen være 408, vel, lad os runde det af til 4 Kr., og Maksimalunderstøttelsen har absolut akkurat den Højde, den skal have efter Prisniveauet. Det forsvarlige og berettigede vil det ærede Medlem have meget vanskeligt ved at finde — det kommer naturligvis an paa, hvad han har til Formaal. Hvis han har til Formaal og tror, at det er en god Gerning at skære Arbejdernes Indtægter ned, saa at den Forarmelse indtræder, der, som jeg har paapeget, vil komme, naar Understøttelserne er for smaa, har han